

cepta la seva sort. Si el personatge superàs els trenta-i-tants, en lloc dels vint-i-dos, ben segur que no es mostraria tan falaguers a l'hora de permetre que el seu germà li pispàs les al·lotes, hauria fet crostera i reaccionaria pensant que l'amor és un sentiment tan arrabatadorament dolorós com per resignar-se i quedar tan fresc. *Los peores años de nuestra vida* ambienta decorats també d'una certa nostàlgia: un pis reformat als 60 en un barri castís on el pare, un comerciant de llits i matalassos, especimen de clares al·lusions de l'antic règim, cria gallines a la terrassa, obsessionat pels ous frescos. I devora el pare, un torrebrown incòlume als anys que apareix i desapareix com la veu de la consciència, són pinzellades d'un cert aire *kitsch*.

La producció en general presenta una coherència sense declivis de ritme, prevalen els efectes càlids i els ambients tènues, on la llum serveix per entre-

cruar aquesta sensació a ràfegues de malenconia i humor amarg, però sempre humor. La música de Michel Camilo cobreix molt adequadament aquesta mescladissa. Molt ben interpretada pels tres protagonistes, en especial Gabino Diego, que provoca continus cops d'humor amb situacions enginyoses i diàlegs mordaços, tampoc regateja recursos ni dots interpretatius, cantant, recitant i movent el seu cos en autèntiques gansades que per més *inri* perpetua registrant-les en un magnetòfon.

Martínez Lázaro, des que s'alçàs a Berlín amb l'Os d'Or per *Las palabras de Max* fa 16 anys, ha evolucionat en la substància però sense abandonar el seu *savoir faire*. Als 90 insisteix amb els temes sentimentals que li donen molts bons resultats. Assumptes del cor que funcionaran molt bé entre el públic jove.

CLAUDIO KLYNHOUT

ELS PROBLEMES DE MR. ELIOT

I think we are in rats' alley
Where the dead men lost their bones.»
The Waste Land

Per allò de la confiança que encara un té per la cultura (una batalla tanmateix perduda d'entrada) està disposat a defensar un producte tan acadèmic, que només mereix el qualificatiu de correcte, com *Tom & Viv*. Una producció tòpicament anglesa, cosa que no té cap matís pejoratiu; al contrari, la filmació està sota el control d'una admirable decència artística. Per altra banda, el director, Brian Gilbert, no amaga la perspectiva desmitificadora. La pel·lícula se centra en els anys de matrimoni del poeta amb Vivian Haigh-Wood, dona que va patir malalties diverses. La relació va entrant, amb el pas dels anys, en una espiral de degradació progressiva, fins que el cultíssim marit la va fer internar, al llarg d'onze anys, en un manicomi, on hi va morir l'any 1947. En aquest poema suprem del nostre temps *The Waste Land*, Eliot va traspasar-hi escenes de la vida familiar; tots recordam aquells versos del «cant» *A game of chess*, que són recitats a la pel·lícula:

THOMAS STEARNS ELIOT

«Tinc els nervis desfets. Queda't amb mi avui. I parla'm. Mai no em parles. Parla.

¿Què estàs ara pensant? ¿Què penses? ¿Què? No sé mai res del que tu penses. Pensa».

Dos móns, dues maneres del tot oposades (potser només en aparença) d'entendre el món, que s'estima-

ven de veritat, lluiten per aconseguir la felicitat. Pel poc que sé de la vida del gran Thomas Stearns Eliot, un dels grans poetes contemporanis, crític d'una intel·ligència difícil de superar, selecte mandarí de tot un període literari, la pel·lícula s'aproxima força bé a la realitat dels fets. Queda clar, al final, que Eliot li va fer una gran putada, a la seva dona. ¿Era l'obstacle que tenia per tirar endavant la seva obra?

Em pareix un bon exercici higiènic d'allò més recomanable, això de, de tant en tant, repensar els aspectes diguem-ne més foscs de la vida i l'obra dels grans homes. Denota per mi, un signe de maduresa cultural que, per desgràcia, aquí no tenim.

Dintre el to dramàtic dominant, hi ha també moments realment divertits, com són ara la presència d'un Bertrand Russell, mig enamorat de Vivian, que es demostra un expert ballarí consumat, o a les seqüències en què se satiritza el refinament del grup de Bloomsbury. El director suggereix algunes pistes malicioses; la intel·ligència de Vivian, que Eliot no veu amb gaire bons ulls i la participació en la redacció de la seva obra, la relació sexual.

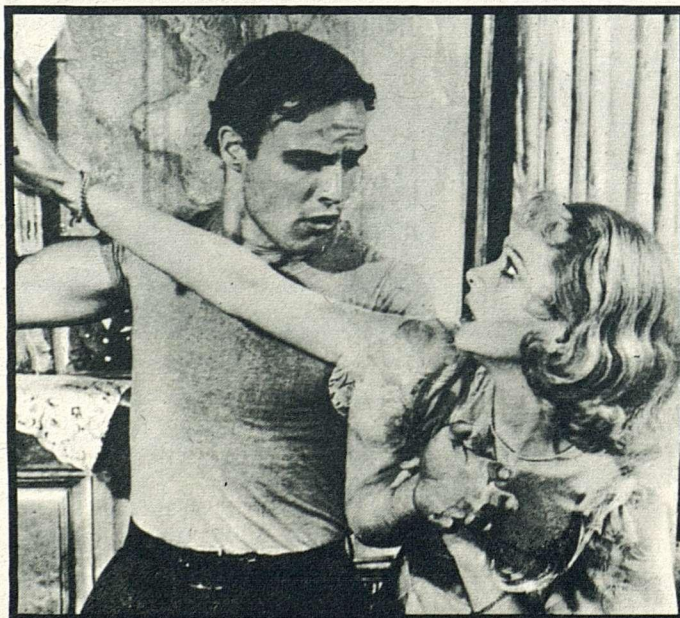
Willem Dafoe, fa el que pot, va sent més convincent a mesura que avança la pel·lícula; és superat en tot moment per Miranda Richardson. Vivian Eliot és per mi la gran protagonista de la pel·lícula. Una dona interessant que va tenir la mala sort d'enamorar-se d'un escriptor.

Les relacions entre l'obra i la vida de l'artista és un tema vigent sempre seguit. Tant que arriba a ser avorrit. N'hi ha de tot color. Destruïts per l'alcohol i les drogues; traïts per les ideologies polítiques. Eliot va dur la creu de la seva dona. Res, però, podrà embrutar la grandesa de la seva poesia.

VESCOMTE DE ROBINES

MITOMANIES

T othom estarà d'acord, esper, que un dels millors colls que s'han passejat per les pantalles és el d'Audrey Hepburn. Si recordam *Desdejuní a can Tiffany* o *Dos a la carretera* —ja sabeu: aquella pel·lícula que va cap enrera—, estic convençut que les objeccions seran mínimes. Ara n'he descobert un altre. No és que jo sigui molt aficionat a imaginar-me fetitxes, però no hi ha dubte que el cine és fonamentalment imatge; per tant, les emocions ens entren pels ulls. Conservam dins la memòria, tancats sota set panys perquè ningú s'atrevesqui a robar-nos-els, fragments de pel·lícules o els rostres de determinats actors i actrius. I la raó no hi té gaire cosa a pelar en aquestes circumstàncies. Jo, per exemple, en els millors moments, pens en l'Ava Gardner que, amb ulleres negres, banyador negre estil anys 50 i cabells més negres que mai, es llevava la tovallola davant dels ulls àvids dels homes que viatjaven en la coberta del iot de *La comtessa descalça*. A alguns els agrada el Marlon Brando d'*Un tramvia anomenat desig* per la samarreta suada i estripada, però jo em quedaria millor amb el tors que llueix William Holden a *Pic-nic*, per no parlar del ball que es munta a l'embarcador amb Kim Novak, una de les seqüències més eròtiques que record en una pel·lícula ja bastant tòrrida. Quan se'm va morir Romy Schneider, vaig pensar —potser en un excés

MARLON BRANDO A *UN TRANVIA LLAMADO DESEO*:
REALMENT FAN GANES DE TASTAR-LO

AUDREY HEPBURN A *DESAYUNO CON DIAMANTES*:
IMAGINAU-VOS EL COLL QUE EL MOIX ESTÀ MIRANT